

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

16. Dies Decemb. In quo non est peccatum, ipse venit auferre peccatum.
S. August. tract. 4. in epist. Joan.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

necessarium est nobis, humiles, afflictos & inopes esse. Christum imitari, non est aliud, quam quod ipse æstimavit, illa æstimanda existimare: & quæ despexit, despiciere. Undè eximiè eximiùs Doct. Aug. (a) *Soli adversus omnes errores via munitissima Christus, ut sit ipse sit Deus, & homo: quò utur Deus, quà utur homo. Si vis salvari, Christum studeas imitari.*

16. DIES DECEMB.

In quo non est peccatum, ipse venit auferre peccatum. S. August. tract. 4. in epist. Joan.

Christus, I.
peccati
maximus
osor.

Vel suspicari in Christo unam peccati, sacrilegi est peccatum. Quomodo potuisset peccatum auferre, in quo prius fuisset auferendum? Verè igitur D. Petrus *Qui peccatum non fecit.* Qui potuisset committere peccatum, qui ardebat immenso odio peccati? Sciebat obstrui viam ad cælum solo peccato: ut igitur periret viam ad vitam, debuit abolere culpam. Et cum tantus sit osor peccati, nullam unquam relinquit impunitum. Quia ut solerter D. Augustinus (b) *Deus nec justo, nec peccatori parcit, illum flagellando, ut filium; illum puniendo, ut impium.* Imò, adeo invisum est Deo peccatum, ut ne quidem possit esse alteri auctor, ut peccet: quod tamen non potest committere, ad bonum aliquod indè eliciendum, solum potest permittere. Hinc iterum D. Augustinus (c) *Homo, & peccator, duo nomina sunt: in ipso quare, quid fecerit Deus: quare quid suaserit diabolus. Homo, à Deo*

(a) De civit. l. 11, c. 2. (b) Contra Faust. l. 22, c. 29.
(c) l. 50. Hom. 6.

à Deo factus est: peccatum, suadente diabolo ab homine factum est. At Christus, qui non homines vitiis oppressos; sed ipsa vitia, neque peccatores, sed peccata oderat, voluit tollere peccatum, & redimere peccatorem. Voluit tamen tam grande malum, quale est peccatum, ut vel committeret, vel omitteret, esse in potestate hominis, ac plena committendi, vel omittendi libertate. Hinc Augustinus. (a) *Motus aversionis, quò fatemur esse peccatum; quoniam est voluntarius, in nostra est positus potestate. Si enim times illum, oportet ut nolis: si autem nolis, non erit.*

II. Nos membra Christi sumus: caveamus igitur, ne in pulcherrimo Corpore deformitatem efficiat unus artus corruptus & frædus. Quantum devultaret sponsam formæ elegantissimæ putridus nasus, aut os ita mane distortum, aut genæ vermibus leatentes, aut gibbus in tergo eminens. Corpus Christi non tantum est pulchrum, sed ipsa pulchritudo. Membrum Christi immortalis est, ô homo mortalis! quanta igitur tibi habenda est cura, ut quantum patitur humana conditio, illius imiteris & immortalitatem, & incorruptionem, ne dissones illius puritati. Si veste tritâ, pannosâ, & ad speciem ridiculâ indueres effigiem alicujus Sancti, haberis non tantum impius, sed sacrilegus. Multò est indignius, tam speciosum Christi Corpus, putido, & rancido, ac cadaveroso membro deformare: quod ipsum agis, quoties, scelus committis. Sicuti in cælo animæ nostræ, juxtâ ac corpora summa nitebunt puritate, & Deum laudabunt: sic & in hac vita & animæ & corporis summa illum debemus puritate colere;

(a) *L. de l. arbit. c. 20.*

colere. Geminæ illæ, ex quibus homo conflatur, hominis partes, corpus, & anima, debent conspirant inter se fœdere pacisci, ut pariter contendant ad suam beatitudinem puritate; ne voluptate aliqua pellectus, nimis indulgens parti tuæ mortali, te condemnes ad mortem. Puritatem cœlestium Thronorum debet æmulari corpus tuum, ut quemadmodum in illis residet Deus, ita in tuo corpore, quod est Templum Spiritus Sancti, ut sit vas in honorem.

III. Cùm Christus pro immensis suis, quibus non cumulavit beneficiis, jure à nobis exigat cordis nostri amorem non modò summum, sed totum, nec quidquam magis repugnet huic amori, quàm peccatum; debemus plus odisse peccatum, quàm ipsum Tartarum, & malle per omnem æternitatem, omnibus omnium dæmonum affligi cruciatibus, quàm uno momento contaminari minimo delicto, quo displiceamus Dilecto. Sed undè hauriemus tantum illum, quo peccatum horreamus, ne Deo displiceamus, amorem? Amor non alio indiget Magistro, quàm seipso. Ipse sibi & Magister, & discipulus est: docet, & discit. Docet amor esse amandum, & amando discit, quomodo sit amandum. Ab amore instruimur ad amorem. Ut calleas amandi præcepta, non opus est, ullos consulas, qui vanas profitentur scientias, Præceptores. Frustrà te confers vel ad Stoam Chrysippi, vel ad porticum Zenonis, vel ad Academiam Platonis, vel ad Liceum Aristotelis, ut recipias documento amoris. Tota illorum eruditio, est vanitatis tantùm professio. Sub illorum disciplina unum duntaxat disces amorem cœlestem dediscere. Juvenis quidam scientiarum cupidus, Pari-

cupidus, Parisios petiit; ingressus scholam, cum fors Magister è suggestu, illa Christi explicaret verba: *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo*, &c. Surgens, abituriebat, stupentibus omnibus, & verò sciscitante Magistro, quid hoc rei esset; quod eâdem horâ, quâ scholam ingressus fuerat, desereret? respondit: Sat, inquit, multa hodie didici, cum illud, quod audivi, perfecero, reverrar: & indè abdidit se in Asceterium, ut illic amandi acciperet magisterium:

Solo ab Amore, Deum discas super omnia amare.

17. DIES DE CEMB.

Non errabis; quando ibis ad Christum per Christum, *S. August. d. Epicur. & Stoic. c. 8.*

Christus I.
est via.

ERRARE in via ad vitam, est strenuè properare ad æternam pœnam. Peregrinarius in Domino; vide insistas viæ, quâ tendis ad

Dominum. Nemo novit viam cæli, nisi, qui per viam illam ambulavit. Nemo ascendit ad cælum, nisi qui descendit de cælo, Christus Jesus: & qui per illam viam, quam ille monstravit, incedit. Antequam Christus ad cætus hominum descendit, via cæli incognita erat omnibus hominibus: nullus enim fuerat ingressus cælum, nedum progressus per viam cæli. Ut illic ascenderemus, ne in viâ aberraremus à via, debuit ad nos descendere, qui est via. Non sic Christus nobiscum egit, ut solent rustici: qui interrogati à peregrinis de via, viam vel digito semel ostendunt, aut describendo diversa, per quæ transeundum est, loca, & pagos; ipsi sine ulteriori cura securi domi manent, & quieti sedent; ne ampliùs, ne errent via-

Pars III.

Sss

tores,